

Udlaansmaksimum skal jeg selvfølgelig ogsaa være villig til at tage Grundejerkreditforeningen med, men afgive noget Løfte om at tage den særlig og fremkomme med Forslag om at gaa til 55 pCt. for den tør jeg ikke. Bestemmelsen har her, som sagt, kun faaet min Tilslutning, fordi man da frafalder Kravet om Oprettelse af en 4½ pCt.s Serie.

Ændringsforslag Nr. 1 er, saa vidt jeg kan se, kun af redaktionel Natur. Det er neppe nødvendigt at skrive Paragraffen paa den Maade, men dette er jo ikke noget stort Spørgsmaal. Jeg har i alt Fald ikke kunnet se, at Ændringsforslaget indeholdt nogen Forandring i Tanken. Jeg skal imidlertid overlade til Tinget at afgøre, om det anser den ene eller den anden Affattelse for at være den klareste.

Ændringsforslag Nr. 2 kan jeg, som sagt, tiltræde, og deraf følger Ændringsforslag Nr. 6. Jeg vil henstille til det ærede Medlem fra Herning (R. Nielsen) at tage Nr. 3 og det dermed sammenhængende Nr. 7 tilbage. Jeg skal, som sagt, ikke gøre store Indvendinger mod Nr. 5, men det har neppe stor Betydning, at man fra Forhøjelsen til 12,000 Kr. undtager de Ejendomme, der har et saa lille Jordtilliggende, som er nævnt i Ændringsforslaget. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det heller ikke — set under Hensyn til Konkurrencen mellem de forskellige Kreditforeninger — vil faa nogen nævneværdig Betydning for Grundejerkforeningen. Men jeg gentager, at det er ikke Hensynet til Kreditforeningerne, men Hensynet til Laantagerne, der er det afgørende, og under det Hensyn kan jeg ikke se, at det er paakrævet at foretage den Adskillelse mellem Ejendomme med ½ Hektar Jordtilliggende eller derunder og Ejendomme, som har større Jordtilliggende. Det er imidlertid, som jeg sagde før, ikke noget stort Spørgsmaal.

Schovelin: Det vilde ikke være rigtigt her ved anden Behandling at komme ind paa de principielle Betragtninger, ud fra hvilke jeg overhovedet nødig vil se dette Lovforslag ophøjet til Lov. Naar jeg har skrevet i Betænkningen, at jeg subsidiært tiltræder Flertallets Ændringsforslag, maa jeg sige, at dette er sket fuldstændig uden Begejstring. Men paa den anden Side er det dog saa, at naar forstandige Mænd med praktisk Indsigt i Emnet er kommet til det Resultat, som her foreligger, vil der for mig ingen Anledning være til at modsætte mig det, naar ikke tvingende Grunde forekommer mig at

tale derfor. Men dertil kommer en Betragtning, som jeg tillægger nogen Vægt, nemlig den, at det til syvende og sidst ikke har saa stort at sige, om der staar 50 eller 55 pCt. af Vurderingssummerne, thi det kommer ganske an gaa, hvorledes Vurderingerne bliver. Ved en ædruelig og nøjeregnende Taksation kan man bedre gaa til 55 pCt., ja helt op til 60 pCt., end man ved en flot Vurdering — en Vurdering, der, som det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 5te Valgkreds (R. Nielsen) udtrykte sig, ikke bliver gjort med den allerfineste Samvittighed — kan gaa til 50 pCt. Her rører vi efter min Mening ved Hovedspørgsmaalet. Man kunde være tilbøjelig til at narre sig selv ved at rykke disse Grænser op og ned. Det hænger nøje sammen med, om man er vis paa at faa samvittighedsfulde og gode Vurderinger, eller om man ikke er det. Er man kommet ind paa i det hele at tage det lidt rundeligt, burde man selvfølgelig hellere være blevet staaende ved de 50 pCt., men har man Haab om at komme til skarpere, rationellere, bedre Vurderinger, er der ingen Betænkelse ved at gaa op til 55 pCt. I saa Henseende interesserede det mig at høre, at den højtærede Minister, saa vidt jeg forstod ham, stillede i Udsigt, at Administrationen vilde søge i en nogenlunde nær Fremtid at skabe en Slags Kodifikation paa dette Omraade og deriblandt forhaabentlig, maaske endog i første Række, af Reglerne for Taksation. Forholdene bliver dog mere og mere forvirrede. Ikke mindst nu, da vi har faaet en helt ny Taksation, en officiel Taksation, som kaldes Vurdering til Ejendomsskyld. Vi trænger paa hele Kreditforeningsvæsenets Omraade først og fremmest til en gennemgribende Reform paa dette Punkt, til at faa skabt Sikkerhed for ensartede rationelle Vurderinger, og det lægger jeg saa meget mere Vægt paa, som det for mig staar saaledes, at Hovedbetingelsen for at skabe sunde Landbrugsforhold er, at der bliver saa ringe Forskel som muligt mellem Salgsværdien, Ejendomsværdien i Handel og Vandel, og den virkelige, hvad man kunde kalde for Produktionsværdien, det vil sige, den Værdi, Ejendommen har under Hensyn til dens Udbytte, dens Udbytteværdi skulde jeg vel snarest kalde det. Alt, hvad en Lovgivning kan gøre for at holde Ejendomspriserne kunstigt nede, er efter min Mening en Bevægelse i den rigtige Retning.

Jeg vil benytte Lejligheden til at sige, at jeg ogsaa agter at stemme for det af